

INTA AIZKALNIETE

SVĒTĀKAIS CEĻŠ

Rit saule,
Rit mēness,
Rit pasaule baltā,
Pa dzīvības taciņu bērniņš rit.

Pa dienu
Caur sauli,
Pa nakti caur zvaigznēm,
Caur tēti un māmiņu pasaulē rit.

Rit bērniņš
Pa staru
Caur sāpēm un tumsu
Uz gaismu, kas atveras mīlestībā.

Ik bērniņš
Kā brīnums
Šai pasaulē atnāk
Pa ceļu uz zemes vissvētāko.

SVECE

Svece baltu gaismu auda,
Tumsu ārdīdama,
Maigiem stūriem rūtis glauda,
Rāmi lāsodama.

Trausla sveces dzīvībiņa,
Smalkām stīgām vīta.
Sīkā ogles melnumiņā
Dvēselīte tīta.

Kamēr svece izrakstīja
Gaišu istabiņu,
Māte cimdos ieadīja
Saules dzīpariņu.

DEBESĪS

Vai debesīs skan neizteiktie vārdi?
Es zinu - te, uz zemes, viņu nav.
No acīm lās un, neaizskarot lūpas,
Tie atvadās un apmulsuši zūd.

Vai dvēsele starp zvaigznēm klusi staro,
Kad nepaliek uz zemes vairs nekas,
Ko apmīļot, ko glāstīt siltām rokām,
No maldu sveltām liesmām pasargāt?

Visvairāk sāp, kas aizgājis uz mūžu,
Kas nezināmos vēju vējos klīst.
Vai debesīs var atrast to, kas zaudēts?
Un, ja tā ir, es gribu debesīs.

PIERADINI MANI

No cikla "Mazais Princis"

Kad debesis pieskarsies vakaram zilgam,
Pieradini mani!
Mēs klusēsim ilgi par zvaigznēm un ilgām.
Pieradini mani!

Pa sīciņam mirklim, pa sekundei vārai
Pieradini mani!
Līdz gājputni aizlidos vasarai pāri.
Pieradini mani!

Nekas, ja smelgs šķiršanās glāsti un smaidi,
Pieradini mani!
Ir pavadīt laime, un laime gaidīt.
Pieradini mani!

AKA

No cikla "Mazais Princis"

Klausies, kā krīt
Sudraba lāses akā.
Svarīgs ir tas,
Ko viens otram mēs nepasakām.

Svarīgs ir ceļš,
Kas caur tuksnesi vijas,
Zvaigznes, kas slīd pāri mums
Kā nakts melodijas.

Svarīgs ir laiks,
Ko mēs modināt spējām,
Ūdens, kas mirdz saules staros
Un zib rīta vējā.

Svarīgs ir tas,
Kas tikai ar sirdi redzams,
Vārdi, ko tic skatiens tavš,
Kas dvēselē sedzams.

DIENĀ, KAD PASAULE KARO

Mākoņi melni...
Bet varbūt, ka tie ir dūmi,
Dūmi, kas ceļas
No krāsmatās kūpošām sirdīm.
Pasaule mirklī
Ir pāršķelta pušu,
Un nezin' neviens,
Kurā pusē jāsadeg būs.

Dievs, atver acis
Un palīdzi mums!
Palīdzi saglabāt
Cerību- trauslo un vāro,
Palīdzi nosargāt sauli,
Kas nelaikā tumst,
Un nezaudēt ticību dienā,
Kad pasaule karo!

BĒDA

Bēdu manu, lielu bēdu, eijā, lielu bēdu,
Es par bēdu nebēdāju, eijā, nebēdāju.

Liku bēdu zem akmeņa, eijā, zem akmeņa,
Pāri gāju dziedādama, eijā, dziedādama.

Bet tā bēda negrib rīmties, eijā, negrib rīmties,
Bet tai bēdai gribas ļaudīs, eijā, gribas ļaudīs.

Akmeni kā nieka oli, eijā, nieka oli,
Noveļ nost un rāpjas laukā, eijā, rāpjas laukā.

Satvēru tad savu bēdu, eijā, savu bēdu,
Paslēpu to dziļi sirdī, eijā, dziļi sirdī.

Paslēpu to dziļi sirdī, eijā, dziļi sirdī,
Kur tas akmens nenoveļams, eijā, nenoveļams.

Lai tā bēda rūgti raud(a), eijā, rūgti raud(a)!
Es staigāšu dziedādama, eijā, dziedādama.